

Більш розгорнуто визначено систему місцевого самоврядування у м. Миколаєві як: територіальну громаду міста Миколаєва; Миколаївську міську раду; Миколаївського міського голову; виконавчий комітет Миколаївської міської ради; адміністрації районів міста; департаменти, управління, відділи та інші виконавчі органи міської ради; органи самоорганізації населення; експертно-громадську раду виконавчого комітету Миколаївської міської ради; консультативно—дорадчу раду Миколаївської міської ради. Розділом III Статуту територіальної громади міста Одеси поряд із законодавчо закріпленими складовими системи міського самоврядування визначено також і питання взаємодії міської ради з міським головою та виконавчими органами ради (ст. 18 Статуту), взаємодії міської ради та виконавчих органів ради з органами самоорганізації населення (ст. 20).

Наведені положення демонструють різні підходи до визначення системи міського самоврядування та є позитивним прикладом використання локальної нормотворчості для конкретизації положень чинного законодавства.

ПОГІБКО О. І.

радник начальника Генерального штабу —
Головнокомандувача Збройних Сил України

ЗАКОНОДАВЧЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДВИЩЕННЯ БОЄВОГО ПОТЕНЦІАЛУ ВОЄННОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

У сучасному глобалізованому світі держави тісно взаємозалежні між собою. Власне, безпека і оборона є взаємопов'язаними і країни не можуть забезпечити поодиночці власну безпеку.

За останні роки, підкреслює С. Хантінгтон, непримиренність політичних, економічних, етно-національних та релігійних інтересів зростає, внаслідок чого виникає небезпека різних локальних збройних конфліктів, їх швидка ескалація з втягуванням у них інших держав.

Відповідно статті 18 Конституції України, «...Зовнішньополітична діяльність України спрямована на забезпечення її національних інтересів і безпеки шляхом підтримання мирного та взаємовигідного співробітництва з членами міжнародного співтовариства...».

Характерною рисою діяльності військово-політичного керівництва є комплексний підхід до проблем укріплення обороноздатності держави. Напрацьовуючи і здійснюючи політику в галузі безпеки і оборони

держави, керівництво повинно мати вихідними даними закономірність зв'язків і відношень між Воєнною організацією держави і економічним станом. Обороздатність держави, відомо, складається з його матеріальних і духовних можливостей.

Основними структурними компонентами достатньої оборони являється економічний, науковий, морально-соціальний та в цілому воєнний потенціали. Безпосередньо воєнний потенціал характеризується наявністю різних показників і в першу чергу рівнем бойової готовності військового формування.

Важливим напрямком в позитивному розвитку подій для нашої держави залишається підвищення бойового потенціалу Воєнної організації держави та основної складової — Збройних сил України.

До найбільш важливих напрямків підвищення бойового потенціалу слід віднести подальше напрацювання правових основ укріплення обороноздатності держави. На нашу думку, першочергово потрібно законодавчо допрацювати нормативно-правові акти стосовно забезпечення захисту від реальних та потенційних загроз воєнного характеру національних інтересів України.

Вкрай необхідне формування нових доктринальних поглядів і принципів нових підходів до завдань силового забезпечення суверенітету і територіальної цілісності держави.

До цього часу реформування Воєнної організації держави проводиться без комплексного законодавчого акту «Концепції розбудови та реформування Воєнної організації держави». Враховуючи реалії сьогодення, пропонуємо віднести до першочергового заходу також прийняття Закону України «Про Воєнну реформу України».

Одночасно залишається важливим подальше удосконалення озброєння та військової техніки та в цілому технічне оснащення військового формування. Особливу увагу слід звернути на нові, більш удосконалені і перспективні види ОВТ. Вимушено признаємо, що наявність паритету сил в галузі озброєнь, особливо стратегічних наступальних, гарантувало б воєнну безпеку держави.

Укріплення бойового потенціалу військового формування в більшості залежить від рівня розвитку воєнної науки. На нашу думку, основне її завдання — узагальнити й осмислити нові закономірності військової справи, забезпечити необхідні висновки з підготовки військового формування до сучасної війни, а також про характер та способи бойових дій.

Очевидно, воєнна наука — це система знань про закони і характер війни, підготовку Воєнної організації держави і в цілому країни до війни та способи ведення збройної боротьби. Воєнна наука базується на сучасній законодавчій базі, яка відображає відносини політики і війни

та інших найбільш загальних законів війни. При цьому, воєнна наука повинна розглядати їх безпосередній вплив на підготовку і ведення війни, концентруючи увагу на дослідженні законів збройної боротьби.

В той же час одна з важливих функцій воєнної науки пов'язана з поглибленням теоретичних знань про закони збройної боротьби та закони підготовки держави до війни. Воєнна наука є основою воєнно-теоретичних знань та теоретичною основою бойового потенціалу Воєнної організації держави.

В умовах появи нових загроз одним з важливіших напрямків укріплення бойового потенціалу є підвищення ефективності управління військовим формуванням. Стрімкий розвиток засобів автоматизації управління бойовими діями пов'язується з необхідністю створення сучасних зразків.

У цьому аспекті укріплення бойового потенціалу в значній мірі залежить від кадрової складової. Підвищення вимог до організаторських здібностей в сучасних умовах являється необхідністю, тому що ефективне управління значить забезпечення безумовного досягнення поставлених цілей та найбільш раціональне використання бойових можливостей складових військового формування.

Звісно, здатність військового формування швидко й в найбільш повній мірі реалізувати свій бойовий потенціал для відсічу агресії відображається в постійній бойовій готовності. Власне, бойову готовність військового формування визначає конкретний зміст інших менших по своєму масштабу рівнів бойової готовності підрозділів. На кожному з цих рівнів бойова готовність підрозділів передбачає укомплектованість особовим складом, озброєнням бойовою технікою; утримання в справному боєготовному до застосування стану озброєння та бойової техніки, а також наявність необхідних запасів матеріальних засобів.

Важливо підкреслити, бойова готовність — це характеристика Воєнної організації держави, яка має не тільки різні масштаби, але й різні ступені.

Таким чином, загальнодержавний масштаб визначається в першу чергу станом міжнародних відносин та загрозою існування держави з боку інших держав. Тому актуально важливим напрямком укріплення бойового потенціалу являється удосконалене законодавство України.